

forekommer mig, at det overhovedet ikke er meget hensigtsmæssigt saaledes at gjøre Nat til Dag, men allermindst forekommer det mig at være det, naar vi som i Aften have siddet og siddt heroppe siden Kl. 1. Jeg har her en heel Række Forslag at tale for, men jeg er træt, jeg er sløv, jeg kan ikke sige noget Fornufligt om dem, medens jeg dog paa den anden Side ikke kan fritage mig for at besvare de ærede Medlemmer med at anføre de Grunde, der have bevæget mig til at stille dem. Jeg troer heller ikke, at der vindes det Allermindste ved saaledes at forcere Sagens Behandling, idet det vistnok kun vil medføre, at 3die Behandling bliver til 2den Behandling; det er jo aabenbart, at hvad der nu bliver jasket af, vil blive bragt frem igjen til 3die Behandling; i det Mindste vil jeg ansee mig forpligtet til at bidrage Mit til, at ethvert Forslag, som ikke kommer til en ordentlig Behandling i Aften, bliver bragt frem igjen, hvadenten jeg saa for Resten sympathiserer med Forslaget eller ikke. Jeg troer ikke, at vi kunne forsvare for Landet at behandle en saa vigtig Sag som denne med et saa usømmeligt Hastværk. Hvis den ærede Formand imidlertid ikke troer at kunne tage min Hensigtstilling til Følge, skal jeg ganske vist gaae ind paa at give en, maaskee timelang, Udvikling af mine Vædringsforslag, indtil jeg falder om af Træthed.

Formanden: Jeg skal bemærke, at det dog ikke er senere i Aften, end det saa ofte tidligere har været Tilfældet, naar der er blevet holdt Aftenmøde, og hvor det har viist sig, at man dog har kunnet holde det ud. Jeg finder mig derfor ikke idetmindste nu forandriget til at standse Forhandlingerne, især da jeg troer, at der er ikke saa Medlemmer tilstede, som ville deeltage i Afstemningen, om de end ikke i dette Dieblit ere tilstede i selve Salen.

Warberg: Jeg skal hertil bemærke, at fordi Folk ere tilstede, er det ikke sagt, at de ere det med fuld Mandskraft; jeg har ganske vist ikke i dette Dieblit min fulde Mandskraft, men jeg skal, som sagt, begynde. Under Nr. 76 har jeg stillet et Forslag til § 147, som

gaaer ud paa at ubelade Ordet „paa“. Det er et reent sprogligt Forslag, som jeg aldeles undtagelsesviis har tilladt mig at stille. Jeg anerkjender, at Loven i det Hele er vel udarbejdet i sproglig Henseende, men denne Anerkjendelse vil jeg dog ikke betragte som absolut, saa at jeg slude betragte Loven i saa Henseende som et Ideal; men jeg sammenligner den med andre Lovgivningsarbejder, der ofte i denne Retning ere høist skjædesløst behandlede. Idet jeg saaledes anerkjender, at Lovudkastet forholdsviis har løst sin Opgave i denne Retning paa en heldig Maade, har jeg afholdt mig fra at stille Forslag til Sprogrettelser, uagtet der er flere, jeg kunde have havt i Sinde at stille. Her har jeg imidlertid ikke kunnet afholde mig deraf, og det af en særegen Grund. Naar Ordet „paa“ beholdes, og det altsaa kommer til at hedde: „— — men det befindes, at Sagen gjaldt ham selv paa“, saa sige vi en stor Usandhed, idet vi nemlig sige, at det nu er Sprogbrug at udtale, at en Sag gjælder En paa, hvad det ikke er. Denne Vending findes i Christian den 5tes Lov, og dette viser, at det maaskee har været Sprogbrug for c. 200 Aar siden at sige dette, men nu er det sandelig ikke Sprogbrug mere, og ved at beholde dette Ord i Paragraphen bevirke vi, at en senere Tids Sproggrandforskere blive vildledte med Hensyn til, hvad der nu er Sprogbrug.

Til Sædeligheds-Capitlet har jeg tilladt mig at stille adskillige Vædringsforslag. Først har jeg til § 159 stillet flere Forslag, der tildeels ere stillede alternativt. Det Første gaaer ud paa, at Mellemsetningen: „Hvor ikke et dobbelt Ægteskabsbrud er tilstede“ skal udgaae, hvilket Forslag er stillet alternativt med det næste, der gaaer ud paa, at Mellemsetningen skal forandres. Tingen er den, at jeg ikke er ganske paa det Rene med, hvorledes egentlig Paragraphen i dette Punkt er at forstaae. Da jeg først læste Udtrykket „dobbelt Ægteskabsbrud“, antog jeg, at dermed meentes, hvad der i det juridiske System betegnes som „dobbelt Hoer.“ Dobbelt Hoer har en særegen Betydning; det betyder ikke, at den Paagældende to Gange har gjort sig skyldig i Hoer, det betyder heller ikke, at to Ægtefæller, hver paa sin Side gjøre sig skyldige deri; men det betyder,